

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

26. října 2010*

Ve věci T-236/07,

Spolková republika Německo, zastoupená původně M. Lummou a J. Möllerem, poté J. Möllerem a N. Grafem Vitzthumem, jako zmocněnci,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené F. Erlbacherem, jako zmocněncem,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise 2007/327/ES ze dne 27. dubna 2007 o schválení účetních závěrek platebních agentur členských států týkajících se výdajů financovaných záruční sekcí Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) pro rozpočtový rok 2006 (Úř. věst. L 122, s. 51),

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe a S. Soldevila Fragoso (zpravodaj),
soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. května 2010,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

Nařízení (EHS) č. 595/91

- ¹ Nařízení Rady (EHS) č. 595/91 ze dne 4. března 1991 o nesrovnalostech a zpětném získávání částek neoprávněně vyplacených v rámci financování společné zemědělské politiky, o organizaci informačního systému v této oblasti a o zrušení nařízení (EHS) č. 283/72 (Úř. věst. L67, s. 11) v článku 3 stanoví:

„1. Během dvou měsíců po skončení každého čtvrtletí sdělí členské státy Komisi seznam nesrovnalostí, které byly předmětem prvotního zjištění správním nebo soudním orgánem.

Za tímto účelem pokud možno do podrobností sdělí:

- předpis, který byl porušen,
- povahu a výši výdajů; nebyla-li provedena žádná platba, uvedou částky, které by byly neoprávněně vyplaceny, kdyby nesrovnalost nebyla odhalena, s výjimkou omylu nebo nedbalosti hospodářského subjektu, které byly odhaleny před provedením platby a které nebyly důvodem ke správní nebo soudní sankci,
- společné organizace trhu a dotyčný produkt nebo produkty anebo dotyčné opatření,
- období nebo okamžik, v němž byla nesrovnalost spáchána,
- praktiky použité při spáchání nesrovnalosti,
- způsob, jakým byla nesrovnalost odhalena,
- vnitrostátní orgány nebo subjekty [nebo instituce], které nesrovnalost zjistily,

- finanční důsledky a možnosti zpětného získání dané částky,
- den obdržení a zdroj první informace vedoucí k podezření, že došlo k nesrovnalosti,
- den odhalení nesrovnalosti,
- případně členské státy a třetí země, jichž se záležitost týká,
- totožnost fyzických a právnických osob, kterých se záležitost týká, pokud tento údaj může mít z důvodu povahy dotyčné nesrovnalosti význam pro boj proti nesrovnalostem.

2. Pokud některé z těchto údajů, zejména ty, které se týkají praktik použitých při spáchání nesrovnalosti a způsobu, jakým byla nesrovnalost odhalena, nejsou dostupné, doplní je členské státy pokud možno při předložení následujícího čtvrtletního seznamu Komisi.

3. Jestliže vnitrostátní předpisy stanoví povinnost zachovávat tajemství při [tajnost] šetření, schvaluje sdělení těchto údajů příslušný soudní orgán.“

- 2 Článek 5 odst. 1 téhož nařízení uvádí, že „[d]o dvou měsíců po skončení každého čtvrtletí informují členské státy Komisi o řízeních zahájených v důsledku nesrovnalostí oznámených podle článku 3 a o všech důležitých změnách, které se vyskytly

v těchto řízeních [...].“ Odstavec 2 téhož článku stanoví, že „[p]okud má členský stát za to, že některá částka nemůže být získána plně zpět, nebo nelze-li její úplné zpětné získání očekávat, uvědomí Komisi zvláštním sdělením o částce, která nebyla získána zpět, a o důvodech, proč by tato částka měla být, dle jeho názoru, hrazena Společenstvím nebo členským státem“, že „[t]yto údaje musí být dostatečně podrobné, aby umožnily Komisi rozhodnout, kdo ponese finanční důsledky podle čl. 8 odst. 2 nařízení (EHS) č. 729/70“ a že „[t]oto rozhodnutí se přijme postupem podle článku 5 uvedeného nařízení.“

Nařízení (ES) č. 1287/95

- ³ Článek 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1287/95 ze dne 22. května 1995, kterým se mění nařízení (EHS) č. 729/70 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 125, s. 1), uvádí následující:

„Článek 5 se nahrazuje následujícím zněním:

„Článek 5

[...]

2. [...]

c) [...] Zamítnutí financování se nemůže vztahovat na výdaje uskutečněné před více než 24 měsíci, které předcházely písemnému oznámení Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích těchto ověřování. Toto ustanovení se nicméně nepoužije na finanční důsledky, které je třeba vyvodit:

– z nesrovnalostí podle čl. 8 odst. 2,

– [...]“ (*neoficiální překlad*)

Nařízení (EHS) č. 1258/1999

⁴ Nařízení Rady (EHS) č. 729/70 ze dne 21. dubna 1970 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 94, s. 13), pozměněné naposledy nařízením č. 1287/95, stanovilo obecná pravidla použitelná na financování společné zemědělské politiky. Nařízení Rady (ES) č. 1258/1999 ze dne 17. května 1999 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 160, s. 103) nahradilo nařízení č. 729/70 a použije se na výdaje uskutečněné ode dne 1. ledna 2000.

⁵ Na základě čl. 1 odst. 2 písm. b) a čl. 3 odst. 1 nařízení č. 729/70, jakož i čl. 1 odst. 2 písm. b) a čl. 2 odst. 2 nařízení č. 1258/1999 záruční sekce Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOF) financuje v rámci společné organizace

zemědělských trhů intervence zaměřené na stabilizaci těchto trhů prováděné na základě předpisů Společenství.

6 Článek 7 odst. 4 nařízení č. 1258/1999 stanoví:

„Komise rozhoduje, které výdaje mají být vyloučeny z financování z prostředků Společenství podle článků 2 a 3, pokud shledá, že tyto výdaje nebyly uskutečněny v souladu s předpisy Společenství.

Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí financování oznámí Komise písemně výsledky ověřování a dotyčné členské státy písemně oznámí své odpovědi; poté se obě strany pokusí dosáhnout dohody o opatřeních, která mají být učiněna.

Není-li dosaženo dohody, může členský stát ve lhůtě čtyř měsíců požádat o zahájení řízení směřujícího ke smíření jejich postojů, jehož výsledky budou předmětem zprávy zaslané Komisi, která ji před vydáním rozhodnutí o zamítnutí financování posoudí.

Komise zváží částky, které mají být vyloučeny z financování, zejména s ohledem na význam zjištěného nesouladu. Komise vezme v úvahu povahu a závažnost porušení předpisů a finanční ztrátu, kterou Společenství utrpělo.

Zamítnutí financování se nemůže vztahovat na:

- a) výdaje uvedené v článku 2 uskutečněné alespoň 24 měsíců před písemným oznámením Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích ověřování;
- b) výdaje na opatření či hodnocení podle článku 3, k nimž byla konečná platba uskutečněna alespoň 24 měsíců před písemným oznámením Komise dotyčnému členskému státu o výsledcích ověřování.

Pátý pododstavec se nicméně nepoužije na finanční důsledky:

- a) nesrovnalostí podle čl. 8 odst. 2;
- b) týkající se vnitrostátních podpor nebo porušení předpisů, v jejichž důsledku byla zahájena řízení podle článků [88 ES] a [226 ES] Smlouvy.“

7 Článek 8 odst. 2 nařízení č. 1258/1999 stanoví následující:

„Nepodaří-li se částky získat zpět v plné výši, nese finanční důsledky nesrovnalostí nebo nedbalosti Společenství, s výjimkou důsledků nesrovnalostí nebo nedbalostí, které lze přičíst správním orgánům nebo jiným subjektům [jiným institucím] členských států.

Zpět získané částky budou převedeny na schválené platební agentury, které je odečtou z výdajů financovaných fondem. Úroky ze zpětně získaných nebo pozdě zaplacených částek připadají fondu.“

Nařízení (EHS) č. 1290/2005

- 8 Podle čl. 32 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. června 2005 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 209, s. 1) „[p]ři předložení roční účetní závěrky podle čl. 8 odst. 1 písm. c) bodu iii) sdělí členské státy Komisi souhrnný seznam řízení o zpětném získání částek zahájených v důsledku nesrovnalostí a zároveň poskytnou rozpis částek, které ještě nebyly získány zpět, sestavený podle správního nebo soudního řízení a podle roku prvotního zjištění nesrovnalosti správním orgánem nebo soudem.“ Je v něm rovněž uvedeno, že „[č]lenské státy vedou pro potřeby Komise podrobný seznam jednotlivých řízení o zpětném získání částek a podrobný seznam jednotlivých částek, které nebyly ještě získány zpět.“
- 9 Článek 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 uvádí následující:

„Pokud nebyly částky získány zpět během čtyř let následujících po dni prvotního zjištění správním orgánem nebo soudem nebo během osmi let, jestliže je zpětné získání předmětem vnitrostátního soudního řízení, nese finanční důsledky toho, že nedošlo ke zpětnému získání částek, z 50 % dotýčný členský stát a z 50 % rozpočet Společenství.

Dotyčný členský stát uvede v souhrnném seznamu uvedeném v odst. 3 prvním pododstavci odděleně částky, které nebyly získány zpět ve lhůtě stanovené v prvním pododstavci tohoto odstavce.

Rozdělením finanční zátěže v souladu s prvním pododstavcem v důsledku toho, že částky nebyly získány zpět, není dotčena povinnost dotyčného členského státu pokračovat v řízeních o zpětném získání částek na základě čl. 9 odst. 1 tohoto nařízení. 50 % částek takto získaných zpět je připsáno ve prospěch [Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF)], po uplatnění odpočtu podle odstavce 2 tohoto článku.

Je-li v rámci řízení o zpětném získání částek pravomocným správním nebo soudním aktem stanoveno, že nedošlo k nesrovnalosti, vykáže dotyčný členský stát vůči EZZF jako výdaj finanční zátěž, kterou nesl podle prvního pododstavce.

Pokud však z důvodů, jež nebyly způsobeny dotyčným členským státem, nemohla být částka získána zpět ve lhůtě uvedené v prvním pododstavci a částka, která má být získána zpět, přesahuje 1 milion [eur], může Komise na žádost členského státu lhůty prodloužit nejvýše o 50 % původně stanovených lhůt.“

- 10 Podle čl. 32 odst. 6 nařízení č. 1290/2005 „[v] náležitě odůvodněných případech mohou členské státy rozhodnout, že nebudou ve zpětném získávání pokračovat.“ Toto ustanovení uvádí, že takové rozhodnutí může být přijato pouze v těchto případech:

- „a) pokud je souhrn vynaložených a odhadovaných nákladů na zpětné získávání vyšší než částka, která má být získána zpět;
- b) pokud se ukáže, že zpětné získání není možné z důvodu platební neschopnosti dlužníka nebo osob právně odpovědných za nesrovnalost zjištěné a uznané v souladu s vnitrostátním právem dotyčného členského státu.“

Totéž ustanovení uvádí, že „[d]otyčný členský stát uvede v souhrnném seznamu uvedeném v odst. 3 prvním pododstavci odděleně částky, u nichž se rozhodl, že nebude pokračovat v řízeních o zpětném získání částek, a odůvodnění svého rozhodnutí.“

- 11 Podle čl. 32 odst. 8 nařízení č. 1290/2005:

„Po provedení řízení podle čl. 31 odst. 3 může Komise rozhodnout, že vyloučí z financování Společenstvím částky připisane k tíži rozpočtu Společenství v těchto případech:

- a) podle odstavců 5 a 6 tohoto článku, pokud zjistí, že nesrovnalosti nebo neexistence zpětně získaných částek jsou důsledkem nesrovnalostí nebo nedbalostí, které lze přičíst správním orgánům nebo některému subjektu [některé instituci] nebo úřadu členského státu;

- b) podle odstavce 6 tohoto článku, pokud považuje odůvodnění rozhodnutí členského státu zastavit řízení o zpětném získání částek uvedené členským státem za nedostatečné.“

¹² Článek 46 tohoto nařízení stanoví:

„[...] Nařízení [...] č. 595/91 se mění takto:

1) v článku 5 se zrušuje odstavec 2;

2) v článku 7 se zrušuje odstavec 1.“

¹³ Článek 47 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, že „[n]ařízení č. 25, nařízení [...] č. 723/97 a nařízení [...] č. 1258/1999 se zrušují.“

¹⁴ Článek 49 první až třetí pododstavec, týkající se vstupu téhož nařízení v platnost, konečně uvádí:

„[...] Toto nařízení vstupuje v platnost sedmým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie* [dne 18. srpna 2005].

Použije se ode dne 1. ledna 2007, s výjimkou čl. 18 odst. 4 a 5, které se použijí od vstupu v platnost tohoto nařízení, aniž je dotčen článek 47.

Ode dne 16. října 2006 se však použijí tato ustanovení:

- [...]

- článek 32 na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení [...] č. 595/91, u nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo úplného zpětného získání částek,

[...]“

Skutečnosti předcházející sporu

- ¹⁵ Dne 12. února 2007 Spolková republika Německo zaslala Komisi v souladu s ustanoveními čl. 32 odst. 3 nařízení č. 1290/2005 souhrnný seznam řízení o zpětném získání částek zahájených v důsledku nesrovnalostí, přičemž do něj zahrnula případy spadající pod ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91. Dne 30. března 2007 Komise předala Spolkové republice Německo dokument týkající se rozhodnutí o schválení účetních závěrek pro rozpočtový rok 2006, přičemž v něm podrobně popsala metodiku použitou pro provedení svých výpočtů a uvedla tabulku, v níž jsou podle

jednotlivých platebních agentur zmíněny částky, které mají být získány zpět. Stanovila tak, že se ustanovení čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 použije na všechny případy nesrovnalostí, které byly předmětem prvotního zjištění správním nebo soudním orgánem v souladu s ustanoveními článku 3 nařízení č. 595/91. Bylo tak rozhodnuto, že Spolková republika Německo ponese 50 % částek odpovídajících dvěma druhům nesrovnalostí:

- nesrovnalostí, které byly správním orgánem zjištěny před více než čtyřmi lety (osmi lety v případě vnitrostátního soudního řízení) a příslušné částky ještě nebyly získány zpět;
- nesrovnalostí, které byly zjištěny správním orgánem nebo v rámci vnitrostátního soudního řízení a následně byly předmětem zvláštního sdělení podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 ve lhůtě přesahující čtyři či osm let, v souvislosti s nimiž Komise ještě nepřijala rozhodnutí, co se týče toho, kdo ponese jejich finanční důsledky na základě ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1258/1999.

- 16 Dne 16. dubna 2007 se Spolková republika Německo tázala Komise na způsoby výpočtu částky sdělené dne 30. března 2007, přičemž upřesnila, že se spolkové zemi Sársko nepodařilo pochopit tento výpočet. Elektronickou poštou ze dne 18. dubna 2007 Komise Spolkové republice Německo odpověděla, když jí vysvětlila metodiku použitou pro výpočet částky, kterou na základě ustanovení čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 dluží spolková země Sársko. Spolková republika Německo nepožádala Komisi o doplňující informace. Na 14. zasedání výboru zemědělských fondů ze dne 20. dubna 2007 Komise v odpovědi na dotazy několika členských států, mezi nimiž byla i Spolková republika Německo, znovu poskytla objasnění týkající se tohoto způsobu výpočtu.

- 17 Rozhodnutím 2007/327/ES ze dne 27. dubna 2007 o schválení účetních závěrek platebních agentur členských států týkajících se výdajů financovaných záruční sekcí EZOF pro rozpočtový rok 2006 (Úř. věst. L 122, s. 51, dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise částku podpory vyplacené Spolkové republice Německo snížila o 22 008 515,16 eur.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 18 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. července 2007 Spolková republika Německo podala projednávanou žalobu. Žalobní odpověď došla dne 26. září 2007, replika dne 26. listopadu 2007 a duplika dne 14. ledna 2008.

- 19 Spolková republika Německo navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž stanovilo, že ponese částku ve výši 1750 616,27 eur;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- prohlásil žalobu za nepřípustnou v rozsahu, v němž dotčená částka přesahuje výši 1 602 814,31 eur;
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
- uložil Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

Argumenty účastnic řízení

- 21 Ve své žalobní odpovědi Komise uvedla, že je žaloba nepřípustná v rozsahu, v němž se týká částky přesahující 1 602 814,31 eur, jelikož tato částka odpovídá výši, v souvislosti s níž skutečně použila ustanovení čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. Spolková

republika Německo totiž jednak nesprávně vypočítala polovinu počáteční částky ve výši 3 347 636,98 eur odpovídající 34 případům zpětného získávání částek, ohledně nichž měla za to, že jsou sporné, která činí 1 673 818,49 eur, a nikoli 1 750 616,27 eur, a jednak neprávem zahrnula šest případů zpětného získávání částek, které s čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 nesouvisí, a to ve výši 71 004,18 eur.

- 22 V replice Spolková republika Německo uvedla, že na svém návrhovém žádání trvá. Chtěla však zčásti změnit obsah ustanovení napadeného rozhodnutí, jejichž zrušení požadovala, aby byly opraveny některé chyby ve výpočtu a z důvodu skutečností, které vyšly najevo v rámci písemné části řízení. Zaprvé připustila, že nesprávně vypočítala částku odpovídající polovině počáteční částky ve výši 3 347 636,98 eur vztahující se ke 34 sporným nesrovnalostem. Zadruhé konstatovala, že neprávem zahrnula šest případů, které byly v plném rozsahu připsány k tíži rozpočtu Společenství ve výši 71 004,18 eur. Konečně zatřetí upozornila na to, že opomněla uvést tři případy, které jí byly připsány k tíži ve výši 50 % v částce 862 413,65 eur. Upřesnila tak, že chce provést započtení mezi případy, které do své žaloby zahrnula neprávem, a částí případů, které opomněla uvést.

- 23 Za účelem vysvětlení, proč změnila ustanovení napadeného rozhodnutí, jejichž zrušení se domáhala, Spolková republika Německo upřesnila, že při podání své žaloby neměla možnost určit případy spadající pod ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, které byly zohledněny v napadeném rozhodnutí, jelikož jí Komise nikdy nepředala seznam těchto případů, a že tyto věcné nedostatky mohla opravit pouze v důsledku žalobní odpovědi Komise. Uvedla rovněž, že se na Komisi před podáním své žaloby obrátila, aby získala seznam případů spadajících pod tato ustanovení, avšak bezúspěšně.

- 24 Na jednání Spolková republika Německo potvrdila, že vzala zpět své návrhové žádání směřující ke zrušení týkající se šesti případů uvedených v žalobě, které byly v plném rozsahu připsány k tíži rozpočtu Společenství ve výši 71 004,18 eur. Tribunál tuto skutečnost zanesl do protokolu o jednání.
- 25 Spolková republika Německo krom toho uvedla, že nemá za to, že by změnila své návrhové žádání, ale že zahrnutí tří nových případů nesrovnalostí do jejího návrhu na zrušení má být kvalifikováno jako nový důvod, který mohla oprávněně vznést ve fázi repliky. Komise tento argument odmítla.

Závěry Tribunálu

- 26 Přísluší Tribunálu, aby se vyjádřil k přípustnosti návrhového žádání, které Spolková republika Německo formulovala v replice, a sice návrhu na částečné zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž přesahuje částku 1 602 814,31 eur a v němž se týká tří případů nesrovnalostí, které jí byly připsány k tíži ve výši 50 % a které ve své žalobě opomněla uvést.
- 27 Podle čl. 44 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Tribunálu musí žalobce ve své žalobě uvést návrhové žádání. Zohledněno tak může být pouze návrhové žádání uvedené v návrhu na zahájení řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1965, Krawczynski v. Komise, 83/63, Recueil, s. 773, bod 2) a opodstatněnost žaloby musí být přezkoumána pouze s ohledem na návrhové žádání obsažené v návrhu na zahájení řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. září 1979, Komise v. Francie, 232/78, Recueil, s. 2729, bod 3).

- 28 Článek 48 odst. 2 jednacího řádu umožňuje předkládání nových důvodů za podmínky, že se tyto nové důvody zakládají na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Z judikatury vyplývá, že se touto podmínkou řídí *a fortiori* jakákoli změna návrhového žádání a že v případě, že neexistují právní a skutkové okolnosti, které vyšly najevo v průběhu písemné části řízení, může být zohledněno pouze návrhové žádání uvedené v žalobě (rozsudek Krawczynski v. Komise, bod 27 výše, bod 2).
- 29 V projednávaném případě Spolková republika Německo uvádí, že při podání své žaloby neměla možnost určit případy, které byly zohledněny v napadeném rozhodnutí, jelikož jí Komise nikdy nepředala seznam případů spadajících pod ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, a že tyto věcné nedostatky mohla opravit pouze v důsledku žalobní odpovědi Komise.
- 30 Zaprvé je však třeba zdůraznit, že Spolková republika Německo byla řádně seznámena se způsobem výpočtu použitým Komisí, když použila ustanovení čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, jelikož jí byl vysvětlen třikrát, jak je uvedeno v bodech 15 a 16 výše. Komise jí totiž dne 30. března 2007, tedy před přijetím napadeného rozhodnutí, předala dokument týkající se rozhodnutí o schválení účetních závěrek pro rozpočtový rok 2006, v jehož příloze 3 byla tato metodika podrobně popsána. Krom toho Komise odpověděla Spolkové republice Německo dne 18. dubna 2007, když jí tuto metodiku znovu vysvětlila a použila ji na případ spolkové země Sársko. Krom toho na 14. zasedání výboru zemědělských fondů ze dne 20. dubna 2007 Komise v odpovědi na dotazy několika členských států, mezi nimiž byla i Spolková republika Německo, znovu poskytla objasnění týkající se tohoto způsobu výpočtu. Konečně, jak zdůrazňuje Komise, její žalobní odpověď neposkytla žádnou specifickou informaci týkající se použitého způsobu výpočtu.

- ³¹ Zadruhé Komise, jak zdůraznila, své výpočty provedla na základě údajů, které jí členské státy musí předat v souladu s ustanoveními čl. 6 písm. f) a přílohou III, tabulkami č. 1, č. 2 a č. 5 nařízení Komise (ES) č. 885/2006 ze dne 21. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1290/2005, pokud jde o akreditaci platebních agentur a dalších subjektů a schválení účetní závěrky EZZF a EZFRV (Úř. věst. L 171, s. 90).
- ³² Spolková republika Německo, která tedy měla k dispozici metodiku a relevantní údaje, tak v zásadě mohla určit sama již v okamžiku podání své žaloby případy spadající pod ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, které Komise zohlednila v napadeném rozhodnutí. V každém případě Spolková republika Německo neprokázala, že ke změně jejího návrhového žádání došlo v důsledku právních a skutkových okolností, které vyšly najevo v průběhu písemné části řízení. Její návrhové žádání směřující ke zrušení je tedy nepřipustné v rozsahu, v němž se týká částky přesahující 1 602 814,31 eur.
- ³³ Je třeba konečně upřesnit, že ačkoli na jednání Spolková republika Německo uvedla, že své návrhové žádání nezměnila, ale že zahrnutí tří nových případů nesrovnalostí do jejího návrhu na zrušení má být kvalifikováno jako nový důvod, toto tvrzení každopádně na přípustnost dopad nemá, jelikož jak Komise zdůraznila na jednání, podle čl. 44 odst. 1 písm. c) a čl. 48 odst. 2 jednacího řádu musí žalobce ve své žalobě uvést stručný popis žalobních důvodů a předkládání nových důvodů podléhá podmínce, že se tyto nové důvody zakládají na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

K věci samé

- ³⁴ Spolková republika Německo na podporu svého návrhového žádání vznáší dva žalobní důvody. Zaprvé tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení při použití čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, a zadruhé má za to, že Komise nedodržela své jednostranné prohlášení ze dne 4. května 1995.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při použití čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005

– Argumenty účastnic řízení

- ³⁵ Spolková republika Německo má za to, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když použila již od 16. října 2006 pravidlo o tom, že členský stát nese 50 % z částek, které nezískal zpět během čtyř let následujících po dni prvotního zjištění správním orgánem nebo soudem nebo během osmi let, jestliže je zpětné získání předmětem vnitrostátního soudního řízení, které je stanoveno v ustanoveních čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005. Má totiž za to, že na základě ustanovení článků 46 a 49 tohoto nařízení byl čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 k tomuto datu použitelný pouze na případy stanovené článkem 3 nařízení č. 595/91, a sice na případy, v souvislosti s nimiž členské státy během dvou měsíců po skončení každého čtvrtletí sdělily Komisi seznam nesrovnalostí, které byly předmětem prvotního zjištění správním nebo soudním orgánem a v rámci nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo

úplného zpětného získání částek, a nikoli na případy spadající pod čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, týkající se zvláštních sdělení, které zasílá členský stát Komisi, pokud má za to, že některá částka nemůže být získána plně zpět, nebo nelze-li její úplné zpětné získání očekávat, a to v návaznosti na nesrovnatelnosti sdělené podle článku 3 téhož nařízení. Podle Spolkové republiky Německo tak případy probíhajícího získávání částek zpět, které byly předmětem zvláštních sdělení stanovených v čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, musely být do 31. prosince 2006 vyřizovány na základě pravidel použitelných k datu těchto sdělení, a sice ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1258/1999, která stanoví, že nepodaří-li se částky získat zpět, nese finanční důsledky nesrovnalostí nebo nedbalostí v plném rozsahu rozpočet Společenství, jestliže za tyto nesrovnalosti nebo nedbalosti neodpovídá dotyčný členský stát.

³⁶ Spolková republika Německo tvrdí, že odlišný výklad, který by znamenal, že by všechny případy zpětného získání částek, které byly předmětem zvláštního sdělení, včetně případů na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, spadaly do působnosti čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 již od 16. října 2006, by zbavil účinku ustanovení článku 46 nařízení č. 1290/2005, který stanoví, že se čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 zrušuje až od 1. ledna 2007, a byl by tak v rozporu s vůlí zákonodárce.

³⁷ Spolková republika Německo krom toho uvádí, že její výklad nařízení č. 1290/2005 není v rozporu s ustanoveními čl. 47 odst. 1 tohoto nařízení, který se týká zrušení nařízení č. 1258/1999, a to na základě zásad vytyčených judikaturou v rozsudku Soudního dvora ze dne 16. října 2003, Irsko v. Komise (C-339/00, Recueil, s. I-11757, bod 38).

³⁸ Zdůrazňuje rovněž, že je třeba provést rozlišení jednak mezi situacemi, které se řídí ustanoveními čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, které se vztahují k ukončeným případy, a jednak případy spadajícími pod ustanovení článku 3 tohoto předpisu, které

se týkají pouze těch případů, v souvislosti s nimiž stále probíhá zpětné získávání částek a v souvislosti s nimiž o finančních důsledcích nemožnosti zpětného získání poskytnutých částek může rozhodnout pouze Komise. Upřesňuje, že případy, které byly předmětem zvláštního sdělení v souladu s čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, jsou již vyřízené, jelikož jsou pro členský stát, který vyloučil možnost získání příslušných částek zpět, ukončené a že přísluší pouze Komisi, aby rozhodla o finančních důsledcích tohoto skutkového stavu. Mít za to, že mezi těmito dvěma druhy případů neexistuje rozdíl, by znamenalo, že rozpočet Společenství ponese automaticky všechny případy oznámené na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 po uplynutí lhůt čtyř a osmi let stanovených v čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005, což by tyto lhůty zbavilo jakéhokoli smyslu. Krom toho zdůrazňuje, že předmětem sdělení na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 je jen málo případů.

³⁹ Spolková republika Německo krom toho poukazuje na to, že zákonodárce nezamýšlel žádnou funkci schválení, pokud jde o zvláštní případy platební neschopnosti dlužníka, jelikož čl. 32 odst. 6 písm. b) nařízení č. 1290/2005 stanoví, že v těchto případech mohou členské státy rozhodnout, že nebudou ve zpětném získávání pokračovat a že příslušnou částku tedy v plném rozsahu ponese rozpočet Společenství.

⁴⁰ Konečně upozorňuje na to, že když dne 12. února 2007 zaslala souhrnný seznam řízení o zpětném získání částek zahájených v důsledku nesrovnalostí v souladu s ustanoveními čl. 32 odst. 3 nařízení č. 1290/2005, zahrnula do něj případy spadající pod ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, přičemž zachovala identifikační číslo, které měly ve zvláštním sdělení učiněném na základě uvedeného článku 5.

- 41 Komise argumenty Spolkové republiky Německo zpochybňuje a má za to, že se nesprávného právního posouzení při použití ustanovení čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 nedopustila.

– Závěry Tribunálu

- 42 Úvodem je třeba poznamenat, že v rámci tohoto žalobního důvodu se Spolková republika Německo snaží prokázat, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno v rozsahu, v němž Komise použila nesprávný výklad čl. 49 druhého a třetího pododstavce nařízení č. 1290/2005, podle kterého se nařízení použije ode dne 1. ledna 2007, s výjimkou zejména ustanovení článku 32, která se použijí již ode dne 16. října 2006 „na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91, u nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo úplného zpětného získání částek.“ Komise měla totiž za to, že článek 32 nařízení č. 1290/2005 byl rovněž použitelný již od 16. října 2006 na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91, které byly následně předmětem zvláštního sdělení v souladu s ustanoveními čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 a u nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo úplného zpětného získání částek.

- 43 Je třeba připomenout, že z ustanovení čl. 15 odst. 4 nařízení č. 1290/2005 vyplývá, že rozpočtový rok začíná dne 16. října a končí 15. října následujícího roku, přičemž výdaje členských států uskutečněné ve dnech 1. až 15. října se přičítají k měsíci říjnu, zatímco výdaje uskutečněné ve dnech 16. až 31. října se přičítají k měsíci listopadu. Článek 32 nařízení č. 1290/2005 se týká povinností členských států, pokud jde o zpětné získání částek u příjemců, kteří se dopustili nesrovnalostí nebo nedbalostí. Článek 32 odst. 5 tohoto nařízení se týká zvláštních situací, ve kterých členský stát částky

nezískal zpět buď během čtyř let následujících po dni prvotního zjištění správním orgánem nebo soudem, nebo během osmi let, jestliže je zpětné získání předmětem vnitrostátního soudního řízení. V takových situacích je pak upřesněno, že „finanční důsledky toho, že nedošlo ke zpětnému získání částek, [nese] z 50 % dotyčný členský stát a z 50 % rozpočet Společenství“.

- ⁴⁴ Na základě ustálené judikatury je při výkladu ustanovení práva Společenství třeba přihlídnout nejen ke znění tohoto ustanovení, ale zároveň k jeho kontextu a cílům sledovaným právní úpravou, jejíž je součástí (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, Sb. rozh. s. I-4983, bod 41, a citovaná judikatura, a rozsudek Tribunálu ze dne 6. října 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, T-22/02 a T-23/02, Sb. rozh. s. II-4065, bod 47).

- ⁴⁵ Je třeba přezkoumat, zda výraz „na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91, u nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo úplného zpětného získání částek“, uvedený v čl. 49 třetím pododstavci druhé odrážky nařízení č. 1290/2005, musí být ve světle těchto zásad chápán tak, že se týká pouze případů, které byly předmětem sdělení v rámci článku 3 nařízení č. 595/91, u nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo zpětného získání částek, anebo tak, že se týká rovněž případů sdělených v rámci uvedeného článku 3, které byly následně předmětem zvláštního sdělení v souladu s ustanoveními čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 a u nichž nebylo k 16. říjnu 2006 dosaženo zpětného získání částek.

- ⁴⁶ Zaprvé se jeví, že odpověď na tuto otázku lze vyvodit z doslovného výkladu čl. 49 třetího pododstavce druhé odrážky nařízení č. 1290/2005, a to s ohledem na jasný smysl výrazu „na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91“. V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že tento výraz má široký dosah, jelikož může zahrnout všechny

případy, které byly předmětem sdělení na základě článku 3 nařízení č. 595/91. Mezi tyto případy přitom nezbytně patří případy, které byly předmětem prvního sdělení na základě článku 3 a následně zvláštního sdělení na základě čl. 5 odst. 2.

⁴⁷ Je totiž třeba připomenout, že před vstupem nařízení č. 1290/2005 v platnost byl postup týkající se nesrovnalostí definován zejména články 3 a 5 nařízení č. 595/91. V souladu s uvedeným článkem 3 tak členské státy byly povinny každé čtvrtletí sdělovat Komisi seznam nesrovnalostí, které byly předmětem prvotního zjištění správním nebo soudním orgánem. Článek 5 odst. 1 jim následně ukládal povinnost, aby Komisi každé čtvrtletí zasílaly informaci o řízeních zahájených v důsledku nesrovnalostí oznámených podle článku 3 a odstavec 2 tohoto článku stanovil zaslání zvláštního sdělení týkajícího se částek, ohledně nichž mají členské státy za to, že je nemohou získat zpět. Článek 3 a čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 tak neodpovídají rozdílným případům, jak tvrdí Spolková republika Německo, ale rozdílným etapám, jelikož se čl. 5 odst. 2 týká nesrovnalostí, na které bylo upozorněno dříve v rámci článku 3 a ohledně nichž se mělo za to, že v rámci nich členský stát příslušné částky nemůže získat zpět.

⁴⁸ Krom toho je třeba uvést, že se Spolková republika Německo nemůže dovolávat zásad vytyčených Soudním dvorem v rozsudku Irsko v. Komise (bode 37 výše), jelikož projednávaný spor nevykazuje tytéž charakteristické rysy, jako jsou ty, které vedly Soudní dvůr k provedení výkladu nařízení č. 1258/1999, které neobsahovalo přechodná ustanovení. V projednávané věci totiž nařízení č. 1290/2005 podrobným způsobem uvedlo pravidla týkající se jeho vstupu v platnost, jeho použití, zrušení, která jsou v jeho důsledku nezbytná, a přechodných opatření v souvislosti s ostatními ustanoveními týkajícími se EZOZF. Stanovilo zejména, že se článek 32 použije již od 16. října 2006

na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91, u nichž nebylo dosaženo úplného zpětného získání částek.

49 Zadruhé výklad uvedený v bodě 46 výše je rovněž v souladu s obecnou systematickou nového postupu schvalování účetních závěrek zavedeného nařízením č. 1290/2005. V rámci dřívějšího systému na základě ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1258/1999 totiž finanční důsledky nesrovnalostí nebo nedbalostí neslo Společenství, s výjimkou důsledků vyplývajících z nesrovnalostí nebo nedbalostí, které bylo možné přičíst správním orgánům nebo jiným institucím členských států. Rada Evropské unie si přitom při přijetí nařízení č. 1290/2005 stanovila za cíl zejména upravit postup umožňující Komisi chránit zájmy rozpočtu Společenství přijetím rozhodnutí o tom, že dotyčnému členskému státu bude připsána k tíži část částek, k jejichž ztrátě došlo z důvodu nesrovnalostí a jež nebyly získány zpět v přiměřené lhůtě (body odůvodnění 25 a 26). Článek 32 odst. 5 tohoto předpisu tak stanoví, že pokud nebyly částky získány zpět během čtyř nebo osmi let následujících po dni prvotního zjištění správním orgánem nebo soudem, jsou napříště přičteny rovným dílem dotyčnému členskému státu a rozpočtu Společenství.

50 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že podle článku 49 nařízení č. 1290/2005 se články týkající se schválení účetních závěrek (články 30 a 31) a nesrovnalostí (článek 32) použijí od 16. října 2006. S ohledem na cíl ochrany finančních zájmů rozpočtu Společenství sledovaný zákonodárcem by tedy bylo nelogické mít za to, že zákonodárce zamýšlel vyhradit implicitně zvláštní zacházení pro nesrovnalosti, které byly předmětem zvláštního sdělení na základě ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, i když stanovil, že se všechna ustanovení týkající se schválení účetních závěrek a nesrovnalostí použijí již od 16. října 2006.

- 51 Zatřetí účinkem výkladu navrženého Spolkovou republikou Německo by bylo použití ustanovení, které zákonodárce zrušil. Článek 49 totiž uvádí, že použitím nařízení ode dne 1. ledna 2007 není dotčen jeho článek 47, který se týká zrušení, a zejména zrušení nařízení č. 1258/1999. Článek 47 nařízení č. 1290/2005 totiž stanoví zrušení nařízení č. 1258/1999 od vstupu nařízení č. 1290/2005 v platnost, a sice 18. srpna 2005, s výhradou výdajů uskutečněných členskými státy, pro které se nařízení použije do 15. října 2006, a výdajů uskutečněných Komisí, pro které nařízení zůstává použitelné do 31. prosince 2006. Úvahy Spolkové republiky Německo, podle nichž případy, které byly předmětem zvláštního sdělení na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, nespádají do působnosti čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 před 1. lednem 2007 a do tohoto data tedy musí být předmětem rozhodnutí Komise, co se týče toho, kdo je ponese, by přitom Komisi zavázaly k tomu, aby použila pravidla čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1258/1999, třebaže tato pravidla byla zrušena dne 16. října 2006 pro výdaje uskutečněné členskými státy. Takový výklad by byl zjevně v rozporu s vůlí zákonodárce.

- 52 Začtvrté výklad uvedený v bodě 46 výše je slučitelný se zachováním čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 v platnosti do 31. prosince 2006. Je totiž nesporné, že změny stanovené v článku 46, které zrušují zejména čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, se použijí až od 1. ledna 2007. Je třeba uvést, že jestliže zákonodárce zamýšlel toto ustanovení zachovat v platnosti mezi 16. říjnem a 31. prosincem 2006, lze to vysvětlit, jak uvádí Komise, nezbytností, aby Komise mohla získávat informace týkající se zvláštních sdělení vztahujících se k nesrovnalostem za třetí čtvrtletí 2006, aby měla k dispozici informace sloužící k jejímu poslání stíhání podvodů, a to nezávisle na postupu schvalování účetních závěrek.

- 53 Zapáté a na posledním místě ostatní argumenty předložené Spolkovou republikou Německo výklad čl. 49 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005 uvedený v bodě 46 výše zpochybnit nemohou.
- 54 Okolnost, podle níž, když dne 12. února 2007 zaslala Komisi souhrnný seznam řízení o zpětném získání částek zahájených v důsledku nesrovnalostí v souladu s ustanoveními čl. 32 odst. 3 nařízení č. 1290/2005, do něj Spolková republika Německo zahrnu-la případy spadající pod ustanovení čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, přičemž zachovala identifikační číslo, které měly ve zvláštním sdělení učiněném na základě uvedeného článku 5, tak na projednáváný žalobní důvod žádný vliv nemá, jelikož se tyto dva články nevztahují na rozdílné případy, ale na rozdílné etapy (viz bod 47 výše).
- 55 Stejně tak okolnost, za předpokladu, že by byla prokázána, že jen málo případů bylo předmětem sdělení na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, na výklad ustanovení článku 49 nařízení č. 1290/2005 žádný vliv nemá, jelikož taková čistě kvantitativní skutečnost nemůže mít jakýkoli dopad na právní pravidlo.
- 56 Krom toho účinkem výkladu uvedeného v bodě 46 výše, podle kterého je s nesrovnalostmi, na které je upozorněno na základě článku 3 nařízení č. 595/91 a nesrovnalostmi, které byly následně předmětem zvláštního sdělení na základě čl. 5 odst. 2 téhož nařízení, zacházeno stejným způsobem, není to, že by lhůty čtyř a osmi let stanovené v čl. 32 odst. 5 nařízení č. 1290/2005 byly zbaveny smyslu. V souladu s metodikou, kterou Komise vysvětlila ve svém dokumentu ze dne 30. března 2007 o schválení účetních závěrek pro rozpočtový rok 2006 (viz bod 15 výše), je totiž účinkem tohoto výkladu pouze sankcionovat členské státy, jestliže zvláštní sdělení předložily více než čtyři roky (osm let v případě soudního řízení) po prvotním zjištění nesrovnalosti, což je v souladu s cílem podněcovat členské státy k tomu, aby v přiměřené lhůtě získaly zpět částky, v souvislosti s nimiž byly zjištěny nesrovnalosti.

57 Konečně výklad uvedený v bodě 46 výše je slučitelný s ustanoveními čl. 32 odst. 6 písm. b) a čl. 32 odst. 8 nařízení č. 1290/2005 týkajícími se případů platební neschopnosti dlužníka, které jsou v plné výši připsány k tíži rozpočtu Společenství za podmínky, že nevyplynávají z nesrovnalostí nebo nedbalostí členského státu a odůvodnění rozhodnutí členského státu zastavit řízení o zpětném získání částek je dostatečné. Za předpokladu, že by byla prokázána, totiž okolnost, podle níž nesrovnalosti, které byly předmětem zvláštního sdělení na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91, zahrnovaly některé případy platební neschopnosti dlužníků, nepostačuje k tomu, aby se mělo za to, že zákonodárce tímto ustanovením zamýšlel nahradit ustanovení čl. 32 odst. 6 písm. b) nařízení č. 1290/2005.

58 Ze všeho předcházejícího vyplývá, že se Komise při výkladu čl. 49 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1290/2005 nedopustila nesprávného právního posouzení, když měla za to, že se čl. 32 odst. 5 uvedeného nařízení použije již od 16. října 2006 na případy sdělené v rámci článku 3 nařízení č. 595/91, které byly následně předmětem zvláštního sdělení v souladu s ustanoveními čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91 a u nichž nebylo k tomuto datu dosaženo zpětného získání částek.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení jednostranného prohlášení Komise ze dne 4. května 1995

– Argumenty účastnic řízení

59 Spolková republika Německo uvádí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu řádné správy v rozporu s jednostranným závazkem přijatým Komisí v prohlášení

připojeném k protokolu ze zasedání Výboru stálých zástupců ze dne 4. května 1995, vyzývající Radu k tomu, aby na svém zasedání ze dne 22. května 1995 přijala návrh nařízení o změně nařízení č. 729/70 a toto prohlášení připojila k vlastnímu protokolu. V tomto prohlášení se Komise zavázala, že přijme rozhodnutí o tom, kdo ponese částky, které nebyly získány zpět nejpozději 24 měsíců po sdělení uskutečněném na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91. 6 ze 34 sporných případů v napadeném rozhodnutí, představujících částku ve výši 280 638,03 eur, která byla z poloviny, a sice ve výši 140 319,01 eur, připsána k tíži jejího rozpočtu, přitom Komisi bylo sděleno dne 1. ledna 2002 a 1. ledna 2003, to znamená více než 24 měsíců před přijetím napadeného rozhodnutí. Spolková republika Německo má za to, že toto prohlášení Komise představuje právně závazný závazek.

⁶⁰ Komise argumenty Spolkové republiky Německo odmítá.

⁶¹ V replice Spolková republika Německo znění své žaloby změnila, když uvedla, že se tento žalobní důvod týká pouze dvou ze šesti původně uvedených případů, a to ve výši 195 165,46 eur, které byly ve výši 50 %, a sice 97 582,73 eur, připsány k tíži jejího vnitrostátního rozpočtu.

– Závěry Tribunálu

⁶² Nejprve je třeba upřesnit, že se tento druhý žalobní důvod týká pouze částečného zrušení napadeného rozhodnutí ve výši 97 582,73 eur, jelikož se účastnice řízení na této částce shodly v rámci druhého kola podání.

63 Úvodem je třeba rovněž zdůraznit, na čemž se ostatně účastnice řízení shodují, že žádný právní předpis Komise neukládal, aby ve zvláštní lhůtě přijala rozhodnutí týkající se zvláštního sdělení uskutečněného na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91. Přezkum druhého žalobního důvodu naproti tomu vede Tribunál k tomu, aby se vyjádřil k závaznosti jednostranného prohlášení Komise, které je připojeno k protokolu ze zasedání Výboru stálých zástupců ze dne 4. května 1995, vyzývajícího Radu k tomu, aby na svém zasedání ze dne 22. května 1995 přijala návrh nařízení o změně nařízení č. 729/70 a toto prohlášení připojila k vlastnímu protokolu. V tomto prohlášení týkajícím se čl. 5 odst. 2 písm. c) návrhu nařízení, které se stalo nařízením č. 1287/95, Komise uvedla, že se zavazuje přijmout svá rozhodnutí týkající se toho, kdo případně ponese částky, které členské státy nezískaly zpět v maximální lhůtě 24 měsíců po předložení zvláštního sdělení na základě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 595/91.

64 Je však třeba upřesnit, že při přijetí návrhu nařízení týkajícího se změny nařízení č. 729/70 do něj Rada ustanovení týkající se takové lhůty nevložila. Naproti tomu čl. 5 odst. 2 písm. c) nařízení č. 729/70, ve znění nařízení č. 1287/95, výslovně uvádí, že maximální lhůta 24 měsíců mezi datem, ke kterému členský stát uskutečnil výdaj, a odmítnutím financování Komise se nepoužije na finanční důsledky nesrovnalostí ve smyslu čl. 8 odst. 2. Nařízení č. 1258/1999, které zrušilo nařízení č. 729/70, toto ustanovení převzalo do svého čl. 7 odst. 4 pátého pododstavce písm. a), citovaného v bodě 6 výše.

65 Podle ustálené judikatury přitom prohlášení zanesené do protokolu Rady při přijímání předpisu nemůže být použito pro výklad ustanovení sekundárního práva, jestliže se obsah prohlášení nijak neodráží ve znění dotčeného ustanovení, a nemá tedy právní význam (rozsudky Soudního dvora ze dne 23. února 1988, Komise v. Itálie, 429/85, Recueil, s. 843, bod 9; ze dne 26. února 1991, Antonissen, C-292/89, Recueil, s. I-745, bod 18, a ze dne 19. března 1996, Komise v. Rada, C-25/94, Recueil, s. I-1469, bod 38). Stejně tak je tomu v případě jednostranných prohlášení členského státu (rozsudek

Soudního dvora ze dne 30. ledna 1985, Komise v. Dánsko, 143/83, Recueil, s. 427, bod 13).

- ⁶⁶ V projednávaném případě není ani prokázáno, že by toto prohlášení Komise bylo zaneseno do protokolu o jednání ze dne 22. května 1995, během něhož Rada přijala toto nařízení. V každém případě tedy takové prohlášení *a fortiori* v souladu s výše uvedenou judikaturou nelze použít pro výklad nařízení č. 729/70, ve znění nařízení č. 1287/95.
- ⁶⁷ Konečně je třeba upřesnit, že ačkoli se Spolková republika Německo domnívá, že závaznost tohoto prohlášení Komise vyplývá z použití zásady řádné správy, je nutno připomenout, že tato zásada nemůže přeměnit v povinnost to, o čem měl zákonodárce za to, že povinností není (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 31. března 1992, Burban v. Parlament, C-255/90 P, Recueil, s. I-2253, bod 20).
- ⁶⁸ Druhý žalobní důvod stejně jako žalobu v plném rozsahu je tudíž třeba zamítnout.

K nákladům řízení

- ⁶⁹ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

⁷⁰ Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Spolková republika Německo neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Spolkové republice Německo se ukládá náhrada nákladů řízení.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 26. října 2010.

Podpisy.